

Mágyne

HANNAH MATHEWSONOVÁ

COO
BOO

Mágyně

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Hannah Mathewsonová
Mágyně

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Mágyne

Mágyňě

HANNAH MATHEWSONOVÁ

COO
BOO

Přeložila Petra Badalec

WAYWARD

Copyright © Hannah Mathewson 2022. All rights reserved.

Translation © Petra Badalec, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7661-688-2

ISBN e-knihy 978-80-7661-692-9 (1. zveřejnění, 2023) (PDF)

ISBN e-knihy 978-80-7661-693-6 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-694-3 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Věnováno památce strýčka Matta

ŠEPTAČI

Whitechapel

VŮDCE: LORD JERICO VOSS

MILICE: STEVARDI

ORÁKULA

Doky

VŮDCE: VĚŠTKYNĚ

MILICE: AKOLYTÉ

PŘÍZRACI

Sever

VŮDCE: LADY JOSAVIE WRIKEOVÁ

MILICE: ČEPELE

MÁGOVÉ

Srdce

VŮDCE: NEJVYŠŠÍ MÁG FISK

MILICE: VYKONAVAČI

MĚŇAVCI

Camden

VŮDCE: ALFA HESTER

MILICE: VLCI

PSIONICI

Podzemí

VŮDCE: TROJICE

MILICE: PLÁŠTĚ

Ollivan byl z Pendergastova okultního emporia vyhozen deset minut po deváté hodině ráno, což on sám pokládal za poněkud pozdní odchod.

Obchod byl otevřený už přes hodinu, vytrvalý podzimní déšť ale odrazoval zákazníky. Právě když se pan Holt uchýlil do zadní místnosti, aby udělal inventuru skladových zásob, nebo možná aby unikl Ollivanovu veselému pohvizdování, rozezvonil se konečně zvonek nade dveřmi.

„Říkala, že je to prastará malajská technika, která se používá pro navázání komunikace se spirituálním světem,“ vyprávěla jakási dáma v zeleném své společnici, zatímco si obě skládaly deštník. „Uvedla Louise do transu přímo před zraky nás všech. Jen tím, že se dotkla jejího ramene!“

Ollivan za pultem se vrátil k čmárání do záznamové knihy, přesvědčen o tom, že by tahle ženská nepoznala opravdovou magii, ani kdyby ji roztančila do rytmu valčíku. Opodál ležely raní noviny, jejich titulní strana byla zneuctěna stejně jako strany knihy. Přes obrázek královny Viktorie při výkonu jejích veřejných povinností během víkendu se teď táhl nápis *Ale kde je ta krysa???*

Pracoval právě na *odčarování* – kouzle, které se používalo k odčinění jiného – jednoho zvlášť zapeklitého ochranného zaklínadla, kterého se potřeboval zbavit. Pokud ho Ollivan zvrtná, bude čelit nesmírně nepříjemným důsledkům. Pokud to zvládne, zapadne posledních pár dílků skládačky konečně na své místo.

„Zdravím, můžete?“

Byla to ta dáma v zeleném. Zdvořilým mávnutím ruky Ollivana přivolala, a tak odložil pero a propletl se mezi stoly a regály, aby se k ženám připojil.

„To máme dnes krásný den,“ řekl na pozdrav.

Zákaznice stočila zvědavý pohled k výloze. Ollivan sledoval, jak se po skle kutálí kapičky vody, a jeho mysl nekontrolovaně zaplnila vůně narcisů a nedotčené zeleně nových lístků. Skutečně to byl krásný den. S trochou štěstí to bude jeho poslední v tomhle pekelném, šedivém světě.

„Bylo mi řečeno,“ sdělila mu dáma v zeleném s pýchou pávice, „že mám skutečné nadání pro jasnozřivost a že bych svůj dar mohla podpořit šalvějí nebo pelyňkem. Co z těch dvou byste doporučil?“

Ollivan netušil, kde začít. „Jasnozřivost?“

„Sdělilo jí to talentované médium, madam Rosalie,“ osvětlila mu její společnice a vzápětí si ženy vyměnily spokojené úsměvy.

Ollivan se znovu podíval na dámu v zeleném. Její oči byly hnědé, zorničky měla rozšířené v šeru, které v podniku podle pana Holta navozovalo tu správnou atmosféru. Tvrdil, že příšeří dodává prostoru nádech mystična. Pokud by měla zákaznice skutečně schopnost jasnozřivosti – pokud by byla opravdové Orákulum –, poznal by to Ollivan z jejích očí. A i kdyby jí byla, žádné bylinky by jí nepomohly. Jen Mágové, nikoli Orákula, dokázali z hmoty vytáhnout magické vlastnosti. Pochyboval, že by tahle žena patřila mezi jeden, či druhé.

„A kolikpak vám to médium naučtovalo za to, že vás o vašem daru zpravilo?“ dotázal se.

„Totiž, já...“

„Vzhledem k tomu, že máte dar jasnozřivosti, byste tu šarlatánku nejspíš měla vidět, jak teď s šejdířským úsměvem na tváři rozhazuje vaše peníze.“

Žena začínala rudnout. Lomoz u dveří kanceláře Ollivanovi prozradil, že se v obchodě objevil pan Holt.

„Vy jste ale drzoun,“ vypískla její přítelkyně. „Do toho, jak se Fiona dozvěděla o svém daru, vám přece vůbec nic není. Chtěla po vás jen radu ohledně bylinek.“

„Tak ohledně bylinek, říkáte.“ Ollivan střelil pohled po regálech se svazečky sušených bylin a tyčinkami kadidla. „Jediná bylinka s magickými vlastnostmi, kterou máme na skladě a stojí za řeč, je rozmarýn. A ten vám nepomůže, pokud byste snad nechtěla potlačit účinky tonika nočních běsů nebo přimět sníh, aby se

udržel o něco déle. A stejně byste si ji mohla pořídit u zelináře za poloviční cenu.“

„Šalvěj!“ Pan Holt položil Ollivanovi ruku na rameno a odsunul ho stranou. Žena, naprosto vyvedená z konceptu, dál zírala na Ollivana, zatímco se pan Holt natáhl a sebral z jednoho regálu svazeček šalvěje. „Na prozířetelnost, madam. Měla by odsunout to, co vašemu daru překáží, a projasnit váš vnitřní zrak.“ Podal dámě v zeleném bylinku, která, jak Ollivan věděl, byla naprosto obyčejná a předražená. Podezíravě na ni hleděla, dokud pan Holt nedodal: „Pozornost podniků.“

Žena odešla.

„Ollivane,“ povzdechl si pan Holt. „Budu tě muset propustit.“

„Mám padáka?“ ujistil se Ollivan bezvýrazně.

Pan Holt si dlaní protřel obličej. V konfrontacích nijak zvlášť nevynikal. To si Ollivan vyvodil ze skutečnosti, že si tuhle práci udržel celý rok. „Pro tenhle typ prodeje se zkrátka nehodíš. Možná jsi vůči těmhle záležitostem skeptický...“ Ollivan měl proti tomuhle označení své výhrady. Předpokládalo totiž víru, záhadnost a další věci, které k praktikování magie vůbec nepatřily. „... ale to, že nejsi schopen nechat své pocity stranou, mě už stálo příliš mnoho peněz.“

Proti tomu nemohl Ollivan říct zhola nic. Dáma v zeleném byla poslední z mnoha jí podobných. Minulý týden jednoho zákazníka během rozhovoru o astrologii rozplakal. A předtím tu byl ten chlapík, který se *jeho* pokoušel poučit o provádění zastíracího kouzla. Plkal něco o vílách a ovládání mysli, Ollivan už si přesně nevzpomínal. Seslal na tkaničky jeho bot zastírací kouzlo, díky němuž se jevíly svázané, a pak s potěšením sledoval, jak nešťastník zbytečně hopká ulicí, ne a ne je rozvázat.

Ollivan nasadil svůj nejzářivější úsměv a poklepal panu Holtovi na rameno. „Mrzí mě, že to musí skončit takhle, pane Holte. Mnoho úspěchů ve vašem budoucím snažení.“

Když si vzal kabát a klobouk z věšáku u dveří, pan Holt přhlouple zamrkal. Ollivan si ráno zapomněl přibrat deštník, ale to nevadilo. Vytrhl z účetní knihy své poznámky a schoval si je právě ve chvíli, kdy se jeho bývalý šéf probral ze zasnění.

„Počkej,“ zadržel ho pan Holt. „Ještě výplatu.“

„To nebude potřeba,“ odbyl ho Ollivan. „Jsem neukázněný potížísta, který znectil skoro každou stránku vaší účetní knihy, a od chvíle, co jste mě najal, jsem vás připravoval o dobré obchody, kdykoli jsem k tomu dostal příležitost. Nechte si své peníze. Nakupte víc bylinek. Byla by z nich výtečná nádivka.“

Pan Holt vrhl obezřetný pohled na účetní knihu a pak na regály se svazky bylinek, jenže to už mu Ollivan pokynul a naposledy vyšel z Pendergastova okultního emporia.

„Musíš mi psát všechno o magii Mágů,“ naléhá Fyfe. Jeho hlas na tvém rameni tlumí látka kabátu. Jeho hubené, příliš dlouhé paže tě pevně tisknou. Slibovalas mu, že do nich doroste. Poprvé si uvědomíš, že u toho nebudeš.

Když tě Fyfe pustí, Aelius ti potřese rukou a věnuje ti vítězný úsměv. „Dej jim pořádně na frak, má drahá.“

„Jasně,“ slíbíš.

A pak už ses rozloučila se všemi a na okamžik si jsi naprosto jistá, že to byla příšerná chyba. Tví přátelé se srotí za tebou, jejich vřelá, melancholická přítomnost působí jako magnet, který tě táhne zpět.

Jenže ty se nevrátíš. Jdeš kupředu.

O tři dny dříve

Cassia byla rozzuřená sama na sebe.

Už skoro tři minuty stála před dírou v živém plotě, která vedla do růžové zahrady, máchala před ní rukou a silou vůle se ji snažila přimět, aby ji poslechla.

Jenže ona si ne a ne nechat říct.

Jasper pro ni tohle cvičení vybral, protože úmysl tohoto zastíracího kouzla byl jasný a velmi vizuální: přimět plot, aby se jevil jako neporušená zeď tvořená zelení v jarním květu. Nemusela se moc namáhat, aby si to představila.

Její úmysl ovšem nebyl ten hlavní problém.

„Co žádáš, aby zastírací kouzlo způsobilo?“ ozval se Jasper za ní. Mluvil tiše. Cassia slyšela, jak se několikrát nadechl, než se odvážil jí tu otázku položit. „Je v pořádku, že si úmysl tiše mumláš, to je dobrý způsob, jak nad ním získat kontrolu, řekni mi ale jeho přesné znění.“

Nechala ruce poraženě klesnout podél boků. „*Uzavři mezeru.*“

„Prima.“ Jeho tón byl pozitivní. Byl tak přesycený chválou, že Cassiina frustrace sebou samou musela být naprosto zjevná. „Tvůj úmysl je dokonalý. Jednodušší už to být nemůže.“

Cassia sebou při té volbě slov trhla. Ramena jí ztěžkla. Opravdu už to jednodušší být nemůže.

Jasper se jí jen snažil pomoci, jako ostatně vždycky. Popravdě to byl jeden z nejlepších učitelů, jaké kdy Cassia měla. Nikdy se nepodívoval nad tím, jak zakrnělé její schopnosti jsou, protože věděl, že většinu dětství strávila mimo londýnskou čtvrt Mágů bez vlivu svého vlastního lidu. A byl trpělivý, na rozdíl od jejího předchozího učitele, starce, který jí vyhrožoval, že v případě selhání popožene její pokrok řemenem.

Současně pro ni ale bylo studium s Jasperem mučení. Bylo mu teprve osmnáct, jenom o rok víc než jí, přesto z něj ale důvěra ve vlastní magii vyzařovala stejně jasně jako kouzla z konečků jeho prstů. Dle slov Cassiina dědečka byl klenotem v koruně Společnosti mladých a nadaných Mágů.

Ne poprvé si začala přát, aby nebyla Mágyní. Magie Měňavců, schopnost měnit podobu, jistě takhle složitá nebyla. A v magii Orákul se v podstatě selhat nedalo: Viděla minulost, přítomnost a budoucnost, aniž by nad tím měla jakoukoli kontrolu. První lekci v jejich magii bylo naučit se ji vytěsnit. Přízraci se sice museli učit procházet pevnými objekty, ale své nadpřirozené fyzické schopnosti měli odjakživa, podobně jako Šeptači schopnost číst myšlenky. Psionici oplývali schopností psychokineze a dovedli díky ní pohybovat s předměty a ovládat je, aniž by se jich dotkli. Cassia si nebyla jistá, jak se člověk učí něco takového, a napadlo ji, že na pokročilé úrovni to určitě není hračka, pořád to ale byla jen jedna dovednost, což odpovídalo zvládnutí jednoho kouzla Mágů.

Mohla patřit ke kterékoli z šesti magických frakcí a musela to být zrovna ta, která usměrňovala a krotila syrovou energii. Frakce, která ovládala něco silnějšího a mocnějšího, než byli její členové. Která dávala tvar beztvaremu. Magie Mágů byla ze všech šesti nejkomplexnější, což se všeobecně vědělo. Cassia začínala mít strach, že není dost talentovaná na to, aby se ji naučila ovládat.

Nutkavě stočila pohled k městskému domu, který se tyčil nad nimi, ze strachu, že je její pokrok – nebo spíše jeho nedostatek – sledován zevnitř. Nešlo to ale nijak poznat, protože všechny skleněné tabule v oknech byly očarovány zastíracím kouzlem tak, aby bez ohledu na denní dobu nebo počasí odrážely růžové odstíny západu slunce. Bylo to jedno z nenápadnějších magických vylepšení na jejich ulici. Dům sousedů vlevo v určitých úhlech mizel. A dům napravo od toho jejich měl zas místo střechy korunu rozložitého dubu. Ráno, když se Cassia probouzela ze snů o obřích vlčích a proměňujících se křídlech, které byly důsledkem jejího zcela odlišného magického dětství, stačilo vyhlédnout z okna, aby si připomněla, že je teď v londýnské čtvrti, která náleží Mágům.

Jako by na to mohla zapomenout.

„Problém není úmysl,“ řekla, zatímco upírala zlobný pohled na díru v plotě.

„Určitě máš pravdu.“

„Co myslíš, kdyby mým úmyslem bylo vykašlat se na to a obstarat si místo toho šálek čaje, měla bych větší úspěch?“

Jasper se ušklíbl. „Ne pod mým dohledem. Popiš mi, jaký je to pocit. Ozývá se tvoje magie, když ji voláš?“

„Jo.“ Cassia ji v duchu znovu zavolala, aby si to ověřila. Stačila pouhá myšlenka a cítila, jak jí vykvétá ve středu břicha, silná a dravá.

Jasper zaváhal. „A směřuješ ji do svého hrdla?“

„Jasně,“ štekla Cassia. Pak se ale zarazila a omluvně se Jasperovi podívala do modrých očí. „Vím přece, jak seslat zastírací kouzlo.“

Magie se dala usměrňovat několika způsoby: tělem, pomocí předmětu či látky a slovy. Zastírací kouzlo, které na věci pouze *působilo*, spíš než aby je skutečně prochnulo magií, se usměrňovalo právě slovy. A aby to Mág dokázal, bylo potřeba, aby magii nasměroval do svého hrdla.

Tyhle základní principy kouzlení znaly už pětileté děti. Bylo to to první, co se Mág naučil, dokonce ještě dřív než číst a psát. Cassia se to naučila sama, jenže v posledních dvou letech ji k jejímu rozčarování všichni její učitelé nutili předříkávat teorii magie nahlas.

Jasper to díkybohu nedělal, Cassia ale tušila, co si asi myslí. Její intelektuální chápání magie bylo velice dobré, její úmysl bez chybičky. Tak proč to nešlo?

Nebyla vždycky takhle beznadějný případ. Než se vrátila do Srdce – jak Mágové pokřtili svou čtvrt v centrálním Londýně –, dokázala sesílat kouzla víceméně libovolně. Nic složitého, k tomu jí chyběl potřebný trénink. Její rodiče zařídili, aby za ní po celá léta docházel učitel, Cassia ale nerada cvičila, a tak nedělala moc velké pokroky. Jenže od chvíle, kdy se do studia magie rozhodla skutečně opřít, cítila, že čím víc postupovala v teorii, tím méně se její magie ukazovala. Tu a tam se jí i teď povedlo vystříhnout bezchybné kouzlo, nebyla to ale schopná plánovat ani opakovat ve

chvilích, kdy na tom skutečně záleželo. Neměla sebemenší poněti, co dělá špatně.

„Mohl by ses prosím tě otočit?“ zeptala se. „Cítím, že mě sleduješ.“

Jasper se usmál a naklonil hlavu na stranu. „Jasně že tě sleduju. Jsem tvůj učitel.“

„Já vím, ale rozptyluje mě to. Prosím.“

Jasper zvedl jedno obočí, ale přece jen se otočil.

„A nejukat.“

„Na mou duši, na psí uši.“

Cassia ho chvíli pozorovala, aby si ověřila, že se nepokusí přece jen pokradmu podívat, a pak se znovu zaměřila na plot. Zvedla ruce a otevřené dlaně namířila směrem k průchodu do růžové zahrady. Na to, jak kouzlo zapůsobí na plot, to žádný vliv nemělo, pohyby rukou mu ale mohly dopomoci proudit správným směrem.

Zhluboka se nadechla a pokusila se zapudit předchozí rozmrzelost. Pak povolala svou magii. Poslušně zareagovala, rozlila se jí pod žebry a vydala se směrem, kterým ji Cassia posílala. Zatím to šlo dobře. S jasným úmyslem v hlavě – *uzavři mezeru* – popohnala vřelou, prchavou moc ze své hrudi do svého hrdla.

Tentokrát mě nezklam.

Cassia cítila, jak její rty kladou zaklínadlu odpor, pokusila se ho ale prolomit, a když začala mumlavě pronášet slova, soustředila se jen na sílící pocit ve svém nitru.

„Uzavři mezeru,“ vyslovila její ústa. *Dělej, dělej, dělej*, naléhala její mysl.

Zatímco opakovala svou mantru, magie jí unikala ze rtů v tentím, pomalejším proudu, než doufala. *Ne*. Zbytečně zatlačila rukama proti vzduchu před sebou a pak si vzpomněla, že je to k ničemu. Úmysl se poddal její úzkosti. Jasný obraz neporušeného, bujného živého plotu v její mysli na zlomek vteřiny zmizel a cesta na jeho místo si prorazila potupnější alternativa.

Nemůžu zase selhat, prosila, její magie si toho ale vůbec nevšímalá. Zanechávala jí v ústech zlomyslnou pachut' a začala vytvářet zastření. Díra v plotě se zatřpytila. Začaly přes ni prorůstat mrtvé, černé šlahouny s trny, které se okamžitě drolily. Když Cassia spustila ruce, měla najednou neotřesitelný iracionální

pocit, že Jasper o tomhle poví všem členům Společnosti. O tom, jak je slabá.

„Už se můžeš otočit,“ řekla Cassia tiše.

Jasper se obrátil. Čekala, že v jeho tváři uvidí jeho nekonečnou trpělivost a náznak soucitu, z něhož si chtěla vyškrábat oči, ale on se místo toho rozesmál dřív, než se stačil zarazit.

„No, seslala jsi zastírací zaklínadlo,“ řekl Jasper, který se při pohledu na Cassiin výraz smát přestal. „To je pokrok.“

„Pokrok.“ Střelila po něm pohledem. „Musíš být fakt pyšný.“

„Není to tak špatné,“ ujišťoval ji Jasper. Zkusil se jednoho trnu dotknout ukazováčkem a sledoval, jak prošel přímo skrz něj, aniž by se jakkoli zranil. Cassiina monstrozita byla jenom ošklivý před-
lud. Dobré zastírací kouzlo působilo na všechny smysly. „No, vizuální provedení je docela přesvědčivé, pokud pomineme to... drolení.“

„Jaspere, mohly by to být ty nejsmrtonosnější trny, jaké kdy zahradník viděl, stejně by ale neuvěřil, že je to víc než jen zastírací kouzlo,“ řekla mu Cassia a mávla rukou k bujné zeleni opodál. „Pojďme zkusit něco jiného. Co třeba kdybys mi ukázal, jak zahradu místo toho ochránit?“

„Ochranná kouzla?“ Jasper se poškrabal na zrzavé hlavě. „Ta jsou...“

Na tebe moc pokročilá. To chtěl říct. A nejspíš měl i pravdu. Ochranná kouzla chránila před narušením, manipulací nebo magií nebo Mága sesílajícího kouzlo o takových skutečnostech informovala. Pokud kouzlo nebylo dost bytelné, bylo k ničemu. „No tak nic,“ řekla Cassia bezvýrazně.

„Proč místo toho nezkusíš tohle zastírací kouzlo odčarovat?“ navrhl spěšně. „Určitě to dokážeš.“

Nedokázala. Jasper jí vysvětlil správný úmysl pro odstranění zastíracího kouzla, a dokonce jí to předvedl na šeríku, který předtím překouznil na křiklavě oranžovou, Cassiina magie ale odmítala spolupracovat. Než stihla se změti černých trnů cokoli udělat, rozpadly se úplně.

„Tak z toho uděláme tvůj domácí úkol na zítra,“ navrhl Jasper a věnoval jí uklidňující úsměv, při kterém se mu ve tváři na jedné straně udělal dolíček. „Jak to jde s kouzlem na tvoje zasvěcení?“

Cassie se hrudník sevřel úzkostí. Její druhý pokus o zasvěcení do Společnosti mladých a nadaných Mágů se měl konat za tři dny. Ona a další nadějní kandidáti měli předvést kouzlo dle své vlastní volby před celou Společností, která je pak, pokud na ni udělají dostatečně dobrý dojem, přijme do svých řad sborovým „pro“. Ti, jejichž kouzla neohromí, budou naopak odmítnuti hlasitým „proti“, obdrží dětskou encyklopedii základních kouzel jako cenu útěchy a pozvání, aby to zkusili zase za rok.

Měla to být zábava a příležitost pro nové členy, jak prolomit ledy. Pokud jste tedy nebyli jediný člen vaší rodiny, který první zasvěcení zpackal. Pak to žádná velká legrace nebyla.

Nejvyšší Mág Fisk – vládce Srdce – bude samozřejmě také přítomen, protože to jednak odpovídalo tomu, jakou měla Cassia smůlu, a jednak se zasvěcovací ceremoniál náhodou konal ve stejný večer, kdy si Společnost volila nového předsedu.

Dřela jako blázen, aby se neztrapnila. Vytvořila nádherné kouzlo: prosté v úmyslu, ale magicky dostatečně komplexní, přesně tak, jak Jasper ta nejpovedenější kouzla popisoval. Dav by šlel, byl by to podpis, díky němuž by se na ni členové Společnosti rozpomněli, když by ji zahlédli ve společenské místnosti Křížemkrážem, své klubovny.

Pokud by zafungovalo.

Když Cassia myslela na večer zasvěcení, říkala si, že to může skončit jen dvěma způsoby. Její kouzlo buď zabere tak, jak plánovala. Úlevou si vydechne, pěkně potichu, aby nikdo nepoznal, že o sobě pochybovala, zářivě se usměje na své bratry a sestry, zatímco je předseda požádá o jejich verdikt a siní se rozezní sborové „pro“.

V druhém případě se její kouzlo zvrtně. Moment, kdy si uvědomí, že je všechno ztraceno, se bude rozpínat tak dlouho, až se jí bude zdát, že v něm uvízla navždycky. Sín na nekonečně dlouho oněmí. Cassia bude vědět, že selhala a že to vědí i všichni ostatní. Bude takové ticho, že zaslechne, jak se někdo vzadu v davu poblíž krbu pohne. A pak to jí i přihlížejícímu davu začne docházet, jako kdyby je někdo postupně omamoval rajským plynem. Koutkem oka zahlédne, jak tajemník Společnosti Jan Lenniker něco pošeptá Iwanu Gofovi, který se rukou pokusí zakrýt úšklebek, ale nepovede se mu to.

V uších uslyší tlukot svého srdce. Do tváří jí vystoupá horkost. Všechno, co si o ní myslí, bude najednou očividná pravda.

Podrobnosti druhého možného scénáře před sebou viděla mnohem jasněji a pocity, které zakoušela, když pomyslela na večer zkoušky, spojené s její druhou šancí byly mnohem intenzivnější. Však už to taky jednou zažila.

„Bezvadně,“ zalhala Cassia, aby konečně odpověděla na Jasperovu otázku. „Jde mi to fakt dobře. Řekla bych dokonce, že už jsem skoro připravená.“

Jasper se netvářil moc přesvědčeně a Cassia mu to neměla za zlé. „Budeš úžasná, Cassio. Naprosto ti věřím. Pocházíš z rodu se silnou magií.“

Z rodu se silnou magií, který ji poslal pryč, když jí bylo pět. Nevyrostla mezi svými vlastními lidmi, natož aby byla vystavená vlivu magie své rodiny. A jestli jí tohle dokázali vynahradit učitelé, které za ní posílali, se nedalo nijak zjistit. Cassia se kvůli své magii lišila, a tak se jí vyhýbala.

Jasper musel z jejího výrazu pochopit, že to nebyla dobrá poznámka.

„Poslouchej,“ řekl honem. „Myslím, že tohle není to nejlepší místo, kde bys měla cvičit. V Křížemkrážem je jedna místnost, kde lidi začali skladowat všemožné haraburdí. Jsou tam staré rekvizity z různých her, vybavení na letní slavnost a tak. Před pár lety jsem si tam udělal místo a využíval jsem ten prostor na cvičení, když jsem se učil něco nového. Nikdo mě tam nikdy nevyrušil. Je to naprosté tajemství.“

Cassia zavrtěla hlavou. Jen členové Společnosti, kterým se říkalo Následníci, měli povolený vstup dovnitř, s výjimkou výslovného souhlasu předsedy. „Ale já nejsem Následnice.“

„Zatím.“

„Do Křížemkrážem mám vstup zakázaný.“

„Dokážu tě dostat dovnitř,“ řekl a jeho křivý úsměv se o něco rozšířil. Byla v něm rošťácká jiskra, kterou u něj Cassia nikdy předtím neviděla. Během jejich hodin se Jasper vždycky choval naprosto rozumně, možná to bylo ale jen proto, že pracoval. „Myslím, že by ti prospělo mít na trénink opravdové soukromí, ne jenom panaovačného učitele, který se snaží nezírat na tebe, ale na fontánku.“

Cassia se usmála. „Ty nejsi panovačný, Jaspere.“ O tom zírání se nezmínila. Měla obavu, že to myslel přesně tak, jak to vyznělo.

Měla Jaspera ráda. Ráda s ním trávila čas během výuky, ale vždycky měla podezření, že na inzerát její matky o tom, že se hledá učitel pro Cassiu, odpověděl z trochu odlišného důvodu. Chtěl ji snad vidět častěji proto, že do ní byl zakoukaný? Nebo to byl pokus – v pořadí už druhý – vloudit se do nejmnocnější rodiny ve frakci?

Chtěla, aby byl Jasper její kamarád. Spousta jejích vrstevníků se k ní chovala mile a pak po ní stříleli kradmými pohledy, když si mysleli, že se zrovna nedívá. Jasper k nim ale nepatřil. Pohyboval se napříč společenskými kruhy tak, jak se od něj očekávalo, nikdy ale ne v nich. Byl pilný a tak trochu samotář. Pokud už se o něm mluvilo, předcházela ho jeho dobrá pověst. Zkrátka vzato by ho nikdy nepodezírala z roznášení drbů, a to pro ni bylo nedocenitelné. Cassia byla totiž předmětem tolika pomluv, až se obávala, že si na to brzo zvykne.

Představovala si teď snad, že to, jak se na ni dívá, by mohlo zničit jejich přátelství? Kdyby mu dala příležitost nebo v něm vzbudila dost sebedůvěry na to, aby udělal něco, co by ani jeden z nich nemohl vzít zpět, mohli by být nadále přátelé? Tu místnost s haraburdím označil za tajemství. Jeho tajemství, které s ní sdílel. Zdálo se to skoro... intimní.

Přesto ale byla nabídka místa, kde by mohla cvičit beze strachu, že ji sleduje její matka, příliš lákavá, než aby ji dokázala odmítnout.

Úsměv mu opětovala. „To zní skvěle.“

Ollivan po cestě na ubytovnu sice spěchal, nebylo to ale kvůli dešti. Měl příliš dobrou náladu, než aby si ho vůbec všimal. Jediné, co ho pohánělo, bylo očekávání.

Zastavil se jen jednou před veřejnou knihovnou na Brompton Road. Vstup měl zakázaný, podobně jako na spoustu dalších míst. To se ale mělo co nevidět změnit.

„Pěkněj kabát, pane.“

Ollivan se rozhlédl kolem. Otrhanci z ulice, který stál o schod za ním, nemohlo být víc než jedenáct nebo dvanáct let a byl špičavý od hlavy až k patě. Vypadalo to, že je promrzlý na kost.

„Vezmi si ho,“ řekl Ollivan, setřásl kabát z ramen a podal ho klukovi. Déšť teď cítil, ale to jediné, co v něm vyvolával, bylo nutkání rozhihňat se.

Chlapec nezaváhal. Natáhl se po kabátu oběma rukama a od-sprintoval s ním dřív, než si to Ollivan stačí rozmyslet.

Zbytek cesty urazil rychlým krokem, když ale došel k ubytovně, byl stejně úplně promoklý. Jeho bytná paní Flintová mu navrhla, že mu šaty usuší v kuchyni na kamnech, Ollivan ale její nabídku vesele odmítl – stejně se chystal převléct do svého nejlepšího obleku. Zastrčil klíč do rezivělého zámku svého pokoje, zatlačil do dveří ramenem a zároveň je trochu nakopl. Tímhle způsobem ty staré zprohýbané dveře vždycky donutil povolit. Z pokoje nebyl výhled na nic kromě cihlové zdi na protější straně uličky. Nikdy sem nedopadl ani paprsek světla a pokoj byl kvůli tomu neobyčejně chladný. Když sáhl po kyblíku, do kterého kapala voda z díry ve střeše, a vychrstl ho do uličky, zježily se mu chlupy na pažích. Slíbil si, že díru ve střeše, zámek ani dveře neopraví. Kdyby se tu usadil, znamenalo by to porážku, a on se porazit nenechá. Zasalutoval dveřím, kyblíku a deprimující cihlové zdi za oknem a připomněl si, že všechny ty měsíce nepohodlí stály za to.

Pak vyndal ze skříně svůj nejzachovalejší oblek, ometl prach z klop a celou dobu si přitom písal písničku, kterou ne a ne dostat z hlavy: byla to lidovka, kterou se naučil jako malý kluk. Zpívalo se v ní o ženě, která se proměnila ve velrybu a sežrala všechny, kdo jí kdy ukřivdili.

Když byl oblečený, postavil se před zaprášené zrcadlo, aby svůj výsledný vzhled náležitě ocenil. Byl hubenější než před rokem. Práce v obchodě mu vydělávala dost, aby si dokázal udržet střechu nad hlavou (více méně) a obstarat si třikrát denně jídlo, nebyla to ale kuchyně, na kterou byl zvyklý z domova. Přemýšlel, co bude mít jeho rodina dnes k večeři. Uvažoval, jestli to bude kachna.

Pak po sobě v maličkém pokoji zametl všechny stopy, nechal na posteli peníze za nájem za poslední týden, zastrčil si deštník pod paži a stránky z účetní knihy pana Holta do svého sešitu a za ustavičného falešného pískání odešel z ubytovny.

O dva dny dříve

Cassia stála na rohu Drusella Square a pozorovala les zčernalých věžiček, vyrůstajících z gotického sídla, které Následníci označovali za svou klubovnu. Budova pod nimi byla obrostlá očarováním břečťanem. Všechny lístečky byly ve skutečnosti motýli, jejichž křídla se otevírala a zavírala v líném souladu, takže se po cihlové zdi rozbíhaly vlnky jako po hladině rybníka. Dům díky tomu působil dojmem, jako by byl naživu.

A možná že byl. Kouzla obestírající Křížemkrážem patřila k těm nejstarším a nejméně pochopeným v celém Londýně. Říkalo se, že přežila nejen ty, kdo je seslali, ale i celé jejich rodové linie, a díky tomu získala vládu sama nad sebou.

Podle toho, co Cassia o magii věděla, bylo něco takového nemožné, touhle legendou se ale nechaly přesvědčit celé generace Následníků. Občas si dům ze svých obyvatel tropil šprýmy. Svě jméno si vysloužil díky chodbám, které měly ve zvyku vést na nečekaná místa. Ozývaly se v nich nevysvětlitelné zvuky, jednotlivé místnosti se ztrácely a zase objevovaly na jiných patrech. Na stěnách se přeskupovaly malby, ve dveřích se měnily zámky a občas se objevily stíny vrhané neexistujícími dveřmi. Ve vstupní hale visel zarámovaný seznam všech Následníků, kteří se ztratili a už se nikdy neobjevili, včetně jednoho přeškrtnutého jména: Juniper Henryová po osmdesáti letech vylezla ze záchodové mísy, bylo jí pořád devatenáct let a ani v nejmenším si nevzpomínala na to, kde strávila několik posledních dekad.

Název Křížemkrážem ovšem také odkazoval na cestu svých obyvatel. Společnost mladých a nadaných Mágů představovala stezku, po které její členové kráčeli od dětství k dospělosti a na níž sbírali vědomosti a sebevědomí k tomu, aby mohli dál úspěšně

postupovat životem a dobývat svět. Ve skutečnosti to ovšem znamenalo, že právě na tomhle místě si mladá bohatá generace elitních Mágů dělala kontakty a budovala pověst. Každý, kdo byl někdo, se stal členem dřív, než dovršil dvacátý druhý rok života, kdy Mágové Společnost opouštěli, aby se věnovali zásadnějším věcem: politice, obchodu nebo činnosti ve starých, vysoce vážených vzdělávacích institutech ve zbytku Evropy. Přezdívka členů Společnosti, Následníci, měla evokovat dospívání a přebírání snažení předchozích generací. Podle Cassii to bylo až příliš přesné. Vyrůstla mezi panovnickou rodinou Camdenu, kde se moc a status dědily způsobem, který bylo ve srovnání se zvyklostmi smetánky Mágů ještě těžší ignorovat.

Cassie bylo její místo na světě přiděleno už při narození, přesto pro ni ale bylo těžké do něj zapadnout. Když se podívala od Křížemkrážem na opačnou stranu Drusella Square, uviděla Komoru alchymie, kanceláře, z nichž Jupitus Fisk vládl Srdci. Komora představovala skutečný palác vystavěný podle Fiskova vkusu po jeho nástupu k moci před padesáti lety. Na rozdíl od většiny ostatních budov v Srdci jeho fasádu nezdobila žádná zjevná zaklínadla, černý mramor ale přesto oplýval podivnou hloubkou. Když se na něj člověk díval, měl pocit, že zírá do studny a nevidí nic než propast, která ho má užuž pohltnout.

Proslýchalo se, že pohled do očí Nejvyššího Mága v lidech vyvolával stejné pocity. Cassia to mohla potvrdit.

Samotné náměstí bylo korunováno opulentní fontánou obloženou kameny vybroušenými do vysokého lesku a pouličními lampami se zlatými ornamenty. Nejvyšší Mág svým lidem rád pokaždé, když se vrátili do čtvrti Mágů, připomínal, k jakému bohatství jim pomohl.

Ze západního konce Drusella Square se přes Temži vypínal Westminsterský most, který tvořil hranici mezi frakcemi. Na jedné straně se rozkládala Cassiina domovská čtvrť, Srdce, teritorium Mágů. Na druhé Camden, čtvrť Měňavců. Milice obou frakcí, vykonavači ze Srdce a camdenští vlci, hlídali most, na každém břehu řeky se nacházelo jedno ze stanovišť hlídky.

Z místa, kde Cassia čekala, se asi padesát kroků vzdálené stanoviště Mágů nezdálo nic moc. Bylo potřeba popojít přes náměstí,

aby si člověk všiml, jak ochranné kouzlo ohýbá světlo tak, že se zdálo, jako by byl most zavěšený v prázdnotě, zcela odpojený od břehu. Mágové přes něj mohli přejít, aniž by si čehokoli všimli, Londýňané příslušící k jiným magickým národům na něm ovšem zůstali vězet jako mouchy polapené v síti pavouka, dokud vykonavači na hranici neporučili kouzlu, aby je nechalo projít. Na vzdálenějším konci mostu zajišťovali Měňavci bezpečnost dřevěnými zábranami, pytli s pískem a svou vlastní magií: půl tuctem příslušníků milice ve vlčí podobě s tlamami velkými jako Cassiina hlava.

A tak to bylo v celém městě. Šest národů obývajících Londýn – Mágové, Měňavci, Přízraci, Šeptači, Orákula a Psionici. Ne jako jedna komunita, ale izolované frakce oddělené ostrými a neustále se přemísťujícími hranicemi. Všechno na západ od Hyde Parku a většina území na jih od Temže bylo teritoriem Mágů. Sousedilo s Doky, čtvrtí Orákul, na východ od Tower Bridge. Na druhé straně řeky proti místu, kde stála Cassia, se Camden sbíhal do špičky, dál směrem ke své severní hranici u Hampstead Heath se ale zase rozšiřoval. Na východ od Camdenu se rozkládal Whitechapel, čtvrt' Šeptačů, a nad nimi oběma Přízraci obývali Sever. Teritorium Psioniků bylo na plánu města neviditelné: ze všech čtvrtí ovšem vedly pod kočičí hlavy, základy budov, stoky a dávno zapomenuté ruiny desítky schodišť do jejich obrovské jeskyně zvané Podzemí.

Tohle uspořádání platilo v Londýně více méně od dob, kdy císařský rod Mágů zvaný Kalikáni před dvěma tisíci let město založil. Pak se snažili udržet si moc s pomocí hierarchie magických kast, rozsévání tribalismu a nedůvěry mezi zbylými čtyřmi frakcemi, díky čemuž si vynucovali kontrolu.

Tak to bylo až do astronomického úkazu zvaného Přerod, který znamenal příchod Měňavců. Nenadálá existence šestého magického národa uvrhla město do chaosu a vedla k rozsáhlému vyvražďování a pádu Kalikánů. Bolavé propasti mezi frakcemi se ale nezhojily, jen prohloubily. Město celá staletí balancovalo na hraně vrtkavého míru a otevřené války.

Třetí věk bitvy o Londýn začal zhruba v době, kdy se narodila Cassia. Tehdy se vůdci jednotlivých frakcí shodli na souboru pravidel označovaných jako Principy. Právě tato dohoda jim ukládala

povinnost přecházet mezi teritorií přes systém stanovišť hlídek a trestat ty, kdo se rozhodli použít svou magii na území jiného národa. Těmi, kdo Principy vymáhali, byli vůdci jednotlivých frakcí. A byli to také oni, kdo platil za to, když byl někdo přistižen při jejich porušování.

Cassia neprošla stanovištěm hlídky do Camdenu už dva roky, ode dne, kdy ji v domově Měňavců vyzvedla panovnická rodina a přivedla ji zpátky do Srdce, aby se jí dostalo náležitého vzdělání Mágyně někde, kde kvůli tomu nebude působit odlišně. Někde, kde bude moct přijmout svou magii tak, jak to nesvedla, když se pokoušela být Měňavcem.

Zamžourala na protější břeh řeky, aby se podívala, jestli náhodou nezná někoho z vlků střežících stanoviště. Patřili mezi ty, kteří ji podezíravě sledovali, nebo se schválně dívali jinam, když jí na ulicích Camdenu nějaký Měňavec nadával? Byli někteří z nich přátelé, kterým nikdy nenapsala? Cassia si myslela, že v Srdci, mezi svými vlastními lidmi, zapadne spíš, a tak za sebou v Camdenu nechala všechno dobré i špatné. Jenže to tak úplně nevyšlo. V sedmnácti letech byla sedm let Mágyní, ale deset let Měňavcem... a skutečně nenalezla k jednomu ani k druhým.

Nebyla ale ještě připravená to vzdát. Naučí se svou magii ovládat, přidá se Následníkům a svelle kůži cizáka. Bude taková, jakou si lidé vnučku Nejvyššího Mága Jupituse Fiska představují.

Cassia upírala pohled na camdenskou milici, takže si všimla až příliš pozdě, že se k ní přes most někdo blíží a co nevidět se s ní srazí. Nos měl zaborený v novinách, takže si jí zřejmě nevšiml. Byli dost blízko na to, aby se jeden druhého dotkli. Cassia se snažila předvídat pohyby přichozího, takže uhnula nejdřív na jednu stranu a pak na druhou, až nakonec Virgil Pike vzhlédl a prudce zastavil.

Zatímco si skládal noviny, nahrnula se mu do tváří krev. Virgil byl o dvě hlavy vyšší než ona a měl tmavé oči, ostré lící kosti a temně hnědou pokožku. Dlouhými prsty si neobratně zastrkoval noviny pod sako do podpaží, kde se nakonec usídlily v sousedství nějaké knihy.

„Dobré ráno, Virgile.“ Potlačila touhu zeptat se, co dělal v sousední čtvrti, protože on by se jí pak mohl zeptat na to, co pohledává

tady u Křížemkrážem. *Čekám tu na Jaspera Hawkese, slíbil mi totiž, že mě protáhne dovnitř* by asi nebyla správná odpověď vzhledem k tomu, že Virgil patřil k Následníkům. Možná by jí to dokonce vyneslo zákaz přidat se k nim.

„Ahoj, Cassio,“ pozdravil ji Virgil. Nepodíval se jí do očí, místo toho těkal pohledem kolem. Cassia to chování poznávala: viděla ho, když se poprvé pokusila popovídat si s Mágem ve stejném věku a mnohokrát poté. To její matka ji nakonec netakticky informovala o tom, že se spousta lidí v Srdci domnívá, že je špiónka Camdenu nebo že přinejmenším příliš sympatizuje s cíli a obavami Měňavců. Srdce se sice těšilo dobrým vztahům s Camdenem, ale zas tak přátelské nebyly a dvoutisíciletá historie prokazovala, jak vrtkává spojení mezi jednotlivými londýnskými národy mohou být.

Dalo se to čekat, ovšem pokaždé, když k tomu došlo, Cassia posmutněla. Ona a Virgil se navzájem moc dobře neznali, a přestože jí vždycky připadal dost rezervovaný, možná dokonce rozmrzelý, prosílalo se, že se takhle chová ke všem. Podle klepů za to mohl fakt, že měl několik poněkud bouřlivých starších sester.

Když zápasil s knihou schovanou pod paží, odhalil na chvíli její titul a Cassiin sevřený hrudník se rázem uvolnil. Rozesmála se.

„*Dějiny Srdce* od Gofortha,“ řekla a Virgil vykulil oči. Cassia mávla rukou. „Ale ne, neboj, Virgile. Dědovi o tom nepovím.“

Goforth patřil k historikům, kteří bez servítek popisovali, jak se Jupitus Fisk dostal k moci: jeho cesta na vrchol zahrnovala zmišení předchozího Nejvyššího Mága a nevyřešenou vraždu jeho dvou poradců. Jeho dílo nebylo v Srdci vysloveně zakázané, ale nebylo k dostání a Cassia měla podezření, že ti, kdo ho četli, se po cestě do práce setkávali s milicí častěji, než bylo obvyklé. Jupitus dával přednost historikům, kteří vyzdvihovali jeho mistrné obchody a podpis Principů představovali jako jeho vlastní velkolepý mírový plán.

Proto bylo pochopitelné, že si ji teď Virgil podezíravě měřil. „Když si chce člověk vytvořit vyvážený pohled na věc, je potřeba vycházet z vícera zdrojů,“ řekl zkusmo.

„Souhlas,“ usmála se na něj. „Taky jsem to četla.“

Virgil se zatvářil naprosto ohromeně. „Opravdu?“

„Tam, kde jsem vyrostla, není tahle knížka zas až tak skandální.“ Jakmile Cassia ta slova vyřkla, hořce jich zalitovala. Jako by na to mohli obyvatelé Srdce kdy zapomenout. Pokud to ale Virgila znechutilo, nedal to na sobě znát. Přiblížil se k ní a znovu se opatrně rozhlédl kolem.

„A Martinezovou jsi četla taky?“ optal se tiše. „Protože mám dojem, že některé aspekty jejího pohledu na Fiskův puč jsou na prosto...“

Vzhlédl a pohled mu ulpěl na něčem za Cassiinou hlavou, co ho přimělo zamračit se. O vteřinu později zaslechla kroky.

Jasper se zjevil zpoza rohu a s každým krokem zpomaloval. Zastavil se vedle Cassii a ona měla pocit, jako by zahlédla, jak zaťal zuby a zase se uvolnil. „Ale podívejme, Pike,“ pronesl na pozdrav s nuceným veselím. „Dobré ráno.“

Virgil Jasperovi pozdrav neopětoval, ale pohled, který mu věnoval, překračoval jeho obvyklou rozmrzelost. Byl plný jedu. Jasper se těšil přízni Nejvyššího Mága a bylo samozřejmě rozumné před ním v tomhle rozhovoru nepokračovat, bylo v tom ale něco víc. Virgil se přiměl znovu pohlédnout na Cassiu, zhluboka se nadechl a nakonec se uchýlil k pouhému pokývnutí. Poté odkráčel pryč s rukou ochranně sevřenou kolem předmětu schovaného pod sakem.

Jasper sledoval, jak odchází.

„Bude to risk, ale tipnu si, že tě moc nemusí,“ podotkla Cassia a Jasper se zazubil.

„Možná nejsi úplně vedle.“

„O co mezi vámi jde?“

To už ale Jasper vrtěl hlavou a bral ji za ruku. „Tak pojď. Proplížíme se dovnitř vchodem pro služebnictvo.“

Provedl ji kolem budovy z boku k několika schůdkům, které vedly ke dveřím bez jakéhokoli označení. Cassia se zarazila.

„Je to určitě dobrý nápad?“ Jasper se tázavě zamračil. „Jestli mě chytí, jak se snažím dostat dovnitř, neohrozí to moje naděje na přijetí?“

„Nechytí tě. Věř mi.“ Stiskl jí ruku a Cassia mu chtěla věřit. Dělal pro ni něco hezkého. „Všichni uvnitř jsou příliš zaneprázdnění, než aby si nás všimli. Však uvidíš.“

Dveře vedly do kuchyně, kde to úžasně vonělo po pečivu: o snídaních, které se členům v Křížemkrážem servírovaly, se mezi kandidáty mluvilo stejně často jako o prestižnosti zasvěcení. Po cestě ke dveřím do hlavní části domu je sledovala mladá služka, když na ni ale Jasper mrkl a dál táhl Cassiu vpřed, jen se začervenala.

Pak se octli v hlavní chodbě a Cassia měla co dělat, aby udržela svoje ohromení na uzdě. Nešlo jen o krásu domu, ta byla nesporná: stěny obložené tmavým dřevem s vyřezávanými lístky a rozkvetlými květy. Parkety na podlaze byly staré a prošlapané, byly ale naleštěné, takže působily tekutým dojmem. Šlo ale hlavně o atmosféru starých, živoucích divů. V nose ji svědila posvátnost magie. Mágové dokázali vycítit všechna podstatnější kouzla, tohle ale bylo jako plavat v šampaňském. Byl to stejný pocit, jaký se v ní sbíral, když volala svou magii, tady ale proudil chodbami a ulpíval na zdech. V tichu se Cassie dokonce zdálo, že ten starý dům slyší dýchat.

Pak se ozval výkřik a po něm veselé hlasy. Cassia se s vytřeštěnými očima podívala na Jaspera. Kývl směrem ke schodišti a obrátil oči v sloup.

„Pojď.“

Ve společenské místnosti v prvním patře se sešlo na dva tucty rozdováděných Mágů, kteří se shlukli kolem čehosi na podlaze. Cassia a Jasper stáli napůl schovaní za sametovým závěsem v klenutém podloubí vedoucím z chodby ven.

„Co to dělají?“ šeptla Cassia.

„Mrhají svým mládím?“ nadhodil Jasper. „Otupují mizérii svých mrzkých životů?“

Nedokázala rozklíčovat jeho tón, ale úsměv, kterým po ní střelil, jí připadal falešný. Opravdu si Jasper o svých vrstevnících myslel tohle?

Natahovala krk zpoza závěsu a pomalu jí docházelo, co to hrají za hru. Hráči zřejmě očarovali papírové žabky, aby spolu mohly závodit, zatímco ostatní jim do cesty přikouzlili různé překážky. Závodníci postupně vypadávali a zdálo se, že hra má i picí pravidla – tomu, kdo prohrál, strčili do ruky skleničku s jakousi hnědou tekutinou, kterou musel vypít na ex.

Cassie se sevřel žaludek, nebyla si ovšem jistá, jestli úzkosti, nebo nedočkavostí. V pití se moc nevyžívala a v davu se vždycky cítila tak trochu ztraceně, i když to částečně přičítala tomu, že si v Srdci ještě nenašla přátele. Jakmile se s ostatními seznámila, picí hry a hlučná zábava ji už tolik neděsily. Kromě toho si byla jistá, že se toho v Křížemkrážem dělo mnohem víc. Slyšela, že je tu knihovna a různí odborníci sem přijížděli přednášet o magii a historii a možném budoucím směřování a kariérách členů.

Uvědomovala si, že ji Jasper při pozorování Následníků sleduje, a tak se snaživě zatvářila jen mírně zaujatě a pak mu řekla, aby ji vedl dál.

Zavedl ji do úzké chodby v nejvyšším patře domu, ve které bylo jen jedno okno, z něhož byl výhled na deštěm zmáčenou střechu. Dveře v zakřivené stěně zjevně vedly ke schodišti v jedné z věžiček. Cassia byla přesvědčená, že míří právě tam, protože druhé dveře byly dokonale skryté. Naprosto splývaly s dřevěným obložením: i když si jich člověk všiml, nenabyl podezření, že by se mohlo jednat o víc než jen nějakou skříňku, či úložný prostor pod schody. Jasper ale odněkud vytáhl drobný železný klíček a vsunul ho do zámku.

„Vědí, že ho máš?“ zeptala se Cassia a pokynula směrem ke klíči.

Jasper se zazubil. „Jasně že ne. Vždycky jsem si ho vypůjčil ze skříňky s klíči a pak ho tam zase vrátil, potom mi ale došlo, že se na něj nikdy nikdo neptal. Teď je můj.“

Cassia se znovu ptala sama sebe, jak dobře vlastně Jaspera zná. Toho pilného, způsobného učitele, který se jejímu dědovi tolik zamlouval.

Zatímco zápasil s klíčem v prastarém zámku, Cassia se otočila opačným směrem, aby hlídkovala, a učila, jak jí vstávají chloupky na šíji. Když Jasper navrhl, že se vplíží do Křížemkrážem, nic proti tomu nenamítala. Jasper vypadal, že ho ten nápad naprosto nadchl a ona ho nechtěla zklamat. Poprvé za celou dobu ale dostala strach. Přičítala to porušení pravidel až do chvíle, kdy dveře za ní vrzly a ten pocit zesílil. Otočila se právě v okamžiku, kdy je Jasper otevřel. Nebláhá předtucha jí radila nestát otočená zády k rostoucí propasti temnoty, která se rozšiřovala s tím, jak se dveře otevíraly.

„Je to nějaký trik?“ vypadlo z ní.

Jasper se zarazil s rukou na západce. „Trik?“ zeptal se a neúspěšně se pokusil zastřít zmatení, které hraničilo s dotčeností.

„Je tu zastírací kouzlo nebo něco takového,“ trvala na svém Cassia, ačkoli už teď litovala, že vůbec něco řekla. Bradou pokynula směrem k místnosti. „Ty to necítíš?“

Jasper pohlédl do temnoty a pak zpátky na ni, jeho předešlý výraz se přetavil v úsměv. „To není zastírací kouzlo.“ Ačkoli měl v obličeji veselí, v jeho hlase zaznělo něco temného. „Je tu tolik magie. Podívej.“

Tahle magie jí ale připadala divná. Páchnoucí, zksylá, jako víno přeměněné na ocet, jídlo proměněné v jed. Možná byla podrážděná kvůli napjaté atmosféře v domě a místnosti s harampádím, a v kombinaci s úzkostí ze všeho toho plížení byla nejspíš zmatená. Jasper jí trpělivě přidržel dveře, a tak Cassia ten pocit potlačila a vešla dovnitř.

Pokoj byl větší, než očekávala. Možná to bylo tím, že měla o rozložení budovy jen mlhavou představu, měla ale dojem, že to spíš bude jeden z klamů Křížemkrážem – že pokoj existuje v začarovaném prostoru ve stěnách a mezi parketami. Ve zkosené střeše bylo velké okno, které odhalovalo šedé břidlicové tašky a šedou oblohu za nimi, v koutech místnosti se ale ještě pořád drželo temno. Jasper někde našel lampu a otočil mechanismem, kterým se aktivoval úlomek kamene clara uvnitř – byl to minerál podobný křišťálu, který byl začarovaný tak, aby zářil.

Na jedné straně místnosti byla řada krabic, které se táhly mimo dohled do stínů, ale na druhé někdo vytvořil volný prostor tím, že řadu různorodých předmětů odstrčil ke stěnám nebo je nakupil na hromady. Kolovrátek. Miniaturní stínové divadlo. Sbíрку nerostů a neočištěných drahých kamenů ve výkladní skřínce. Sud plný skleněnek.

„Omlouvám se za ten binec,“ řekl Jasper, zkusmo přejel kapesníkem po parapetu, a když tím rozvířil oblak prachu, rozkašlal se.

„Co má tohle všechno být?“

„Věci, co jsem porůznu našel,“ pokrčil rameny. „Nebo vyrobil.“

„Věci, které jsi...“ Pak Cassia pochopil, co Jasper myslel tím, když řekl, že je v téhle místnosti spousta magie. „Ty jsi tyhle věci očaroval?“

Jeho zlotřilý úsměv se vrátil na své místo. „Samozřejmě. Na cos myslela, že tohle místo používám? Je to laboratoř. Tohle všechno jsou mé experimenty.“

Cassia procházela kolem hromádek artefaktů a harampádí. Všimla si stolu plného různých skleněných nádobek – kádinek a varných misek, pár z nich bylo častým používáním opálených a černých – a za ním police, která se prohýbala pod tíhou všemožných lahvíček.

V koutě stála krejčovská panna. Měla na sobě uniformu stevardů, milice Šeptačů. S tím rozdílem, že stevardská uniforma byla půlnočně modrá. Tahle uniforma měla ale tenhle odstín, jen když se na ni Cassia podívala zpříma. Koutkem oka zaregistrovala modrozelenou a fialovou. V určitém úhlu se jí dokonce zdálo, jako by se uniforma proměnila ve stín, který se po ní natahoval, dokud k němu znovu nesklouzla pohledem. Když se k figuríně otočila zády a pooděšla, měla stejný pocit, jako by jí zase bylo šest a uprostřed noci prchala zpátky do bezpečí své postele.

Mágové považovali svou magii za posvátný dar z hvězd, takže zakázané nebylo nic. Magické experimenty byly základním stavebním kamenem magického vzdělávání. Neustále byla vynalézána a zaznamenávána nová kouzla podobně jako pokroky v technice, medicíně nebo strojírenství. Magie ale byla jiná než všechny tyhle obory – byla nekonečně nebezpečnější a nestálější, a co se týkalo experimentů v oblasti zaklínadel, výroby lektvarů a očarovávání objektů, existovaly nevyřčené hranice toho, co se ještě považovalo za férovou hru, a toho, o čem se mluvilo ostražitým tónem. Soudě dle obsahu místnosti a skutečnosti, že Jasper její existenci tajil, to, co dělal, zůstávalo dle nevyřčené konvence povětšinou v působnosti těch nejvzdělanějších učenců a slovních institucí. Cassia si dokonce ani nebyla tak docela jistá, jestli Jasper smí svoje kouzla v ústraní testovat.

Musel něco vyčíst z jejího výrazu. „Na tohle se nevztahují žádné zákony,“ řekl trochu popuzeně.

„Ale to je právě ten problém, nebo ne? Kdo tě opraví, pokud uděláš chybu?“

„Já nepotřebuju, aby mě někdo opravoval,“ usmál se.

„Jaspere, když si lidi zahrávají s magií, můžou přijít o život...“

„Ty o mě máš strach?“

V tu chvíli Cassie došel význam jeho úsměvu. Pochopila to, jak k ní přistoupil blíž. Možná to přece jen byl špatný nápad.

„Máš pravdu. Nic mi do toho není.“

Její pokus smést jeho poznámku ze stolu nevyšel. Jasper ji vzal za ruku. Instinktivně měla potřebu se od něj odtáhnout; její osamělost jí ale připomínala, že to vlastně udělat nechce. Jasper jí však jen vtiskl do ruky klíč a znovu ustoupil.

„Zůstaň tu, jak dlouho budeš chtít,“ řekl. „Jo, a na nic nesahej.“

A pak Cassia osaměla. Zamkla dveře, stoupla si do středu pokoje a nastražila uši. Kolem ale vládlo absolutní ticho. Dům spolkl křik a veselí Mágů o patro níž stejně jako Juniper Henryovou. Neslyšela dokonce ani holuby na střeše, ačkoli jejich křídla tu a tam vrhla do pokoje stín. Napadlo ji, jestli místnost není očarovaná, aby se takhle chovala. Ať tak nebo tak, mohla tady podčekat klidně deset kouzel a nikdo by se sem nepřišel podívat. Její matka nebude klepat na dveře ani ji nebude pozorovat oknem do růžové zahrady. Jasper měl pravdu – přesně tohle potřebovala.

Neměla kam si odložit tašku, a tak na podlahu rozprostřela kapesník a pak svou brašnu umístila na něj. Vytáhla z ní zavařovací sklenici a postavila ji do středu pokoje. Byla zcela naplněná hlinou a Cassia už předem do víčka udělala díry. V hlíně byl zasazený řízek z růžové zahrady. Byla to rekvizita pro kouzlo, které vyvíjela k příležitosti svého zasvěcení – to, které se jí zatím nepovedlo úspěšně provést.

Několikrát se pomalu nadechla, aby rozehnala úzkost způsobující nevolnost, která ji naplňovala, kdykoli došlo na kouzlení nebo zasvěcení. Jestli bude rozhozená ještě dřív, než vůbec začne, nebude to k ničemu. Sundala ze sklenice víčko a ustoupila o kus dál.

Něco, čím ohromíte dav. Jednoduché, ale vizuálně impozantní kouzlo. Tuhle radu, ať už vyžádanou nebo ne, jim k zasvěcení dávali všichni. Byl to vzorec úspěchu, protože právě o to tady šlo. Abyste uspěli, bylo třeba tohle vědět. A kdo by to měl vědět lépe než potomek takové dynastie, jako byla ta, z níž pocházela Cassia Simsová?

Vytáhla kousek papíru, na který si zapsala svůj úmysl – *kvet' a rost'* – a pár poznámek, aby si ho dokázala lépe vizualizovat.

Složitější zaklínadla se dala zapsat na papír vyrobený z lískového dřeva, který měl poutací schopnost. Mág pak papír začaroval tak, aby vzplanul, až provede kouzlo, a rozštěpil tím ohnisko magie způsobem, který sice vyžadoval větší množství energie, ale zároveň očišťoval úmysl na jeden jediný příkaz.

Cassia takové kouzlo ještě nikdy neseslala. Jen málo Mágů jejího věku bylo ve svém umu tak pokročilých. Cassia využívala poznámky jen jako pomůcku, protože úmysl jejího kouzla nebyl tak přímočarý, jak by si jeden mohl myslet. Povel *rost'* nebyl dostatečně popisný, a právě v téhle části selhala řada jejích počátečních pokusů. Jednou se jí povedlo, že řízek nabyl rozměrů malého pařezu, roztrástil sklenici a nakonec odumřel, aniž by na něm vyrašil třeba jen jediný lísteček.

Aby Cassia svůj povel objasnila, přečetla pět tlustých biologických příruček, až si byla naprosto jistá, že z vědeckého hlediska ví, co po řízku chce, když mu prikazuje, aby rostl.

Pak šlo o to, přimět vzrostlou rostlinu ke květu. Intenzivní představy kvetoucího keře, který se obsypává květy, způsobily nedjednu explozi. A tak Cassia studovala, jak se růže mění v průběhu ročního cyklu, aby lépe pochopila, jak s ní manipulovat. Po osmi týdnech cviku a studia dokázala vyjmenovat a poznat osmnáct různých druhů růží a také vysvětlit mechanismus fotosyntézy a matematické uspořádání okvětních lístků v jejich květech. Zatím se jí ale nepodařilo očarovat ani jeden hvězdami zatracený růžový řízek, aby vyrostl v keř a vykvetl.

A teď už jí zbývaly jen dva dny.

Jasper jí říkal, že o tom moc přemýšlí a že jasný a vizuální úmysl je silnější než znalost specifik toho, čeho chce Mág docílit. Ale jasný a vizuální úmysl ji zklamal a ona byla odhodlaná vyzkoušet cokoli jiného.

Zařídala se na sklenici ve středu pokoje a přivolala svou magii, která se v ní vzezjala jako vždycky. *Je tam*, řekla si. *Je dost silná. Ty jsi dost silná.*

Kveť a rost', přikázala řízku. Nemusela ta slova vyslovit nahlas, dokonce ani šeptem. Směřovala magii do konečků svých prstů a odtud do maličké větvičky zahrabané v hlíně, kde snad zapustí kořeny a zůstane.

Magie stoupala jako kouř ze svíčky a Cassia ji směřovala do svých prstů. Zнала kouzlo tak dobře, že jí úmysl připadal jednoduchý a jasný. *Kveť a rošť, staň se keřem a vykveť.* Svalová paměť ji přiměla sevřít ruce v pěsti, otočit je k obloze a pak prsty uvolnit jako rozvíjející se okvětní lístky. Její ruce nedokázaly ovládat sklenici ani její obsah, to mohla udělat jen její magie, ale pomáhala jí to vizualizovat si cíl, kterého chtěla dosáhnout, což bylo na-prosto stěžejní.

Růžový keř. Krásný, rozkvetlý růžový keř obsypaný jasně rudými květy.

Magie jí prýštila z prstů a obklopovala sklenici, řízek v ní se zachvěl a Cassia na okamžik zapomněla dýchat. Dělo se to? Potlačila svoje nadšení a utvrdila se ve svém úmyslu. *Kveť a rošť. Kveť a rošť.*

Lístek. A pak další. Řízek se natahoval do dálky, vykukoval z otvoru ve sklenici a dral se na svobodu. V zemině se objevily kořinky, které se tiskly na sklo.

„Jo,“ výskla si Cassia pro sebe. Ruce se jí třáslly. Takhle daleko už se dřív ale dostala. Teď potřebovala kouzlo udržet.

Právě když se zformovalo první poupě, Cassie došlo, že není sama.

„Ty kouzliš?“

Zaječela. Magie se vymanila její kontrole. Sklo se roztříštilo a všude kolem se rozlétla hlína a kusy růžového keřiku. Úmysl jí unikl jako sen po probuzení.

„Kdo je tam?“

Zamkla přece dveře. Bylo to snad nějaké kouzlo? Neskutečné dveře a falešné ticho? Její vystrašený pohled zabloudil k té zneklidňující stevardské uniformě v koutě. Nepohnula se.

„Já,“ ozval se dětský, melodický hlásek.

Cassie přeběhl mráz po zádech. Hlas vycházel ze stínů mezi policemi.

„Ukaž se,“ řekla Cassia. Pozadu ustupovala ke své tašce v koutě. Klíč od dveří měla v ní.

Hlásek se zasmál. „To nesvedu,“ řekl. „Jsem panenka.“

„Tak panenka.“ Jenom panenka. Byla to očarovaná dětská hračka. Cassia se přiblížila k místu, odkud hlas vycházel, uvolněně, ba

snad i trochu zahanbeně, srdce jí ale pořád tlouklo na poplach. Búšilo tak silně, že se třásla.

„Kde jsi?“ řekla a přejela pohledem soustavu polic.

„Tady.“

Odpověď jí moc nepomohla. Cassia si náhodně vybrala jednu uličku, natočila se bokem, aby se do ní vešla, a vklouzla mezi police.

„Jsem tady,“ zvolala panenka znovu.

Tamhle. Cassia se otočila po hlase a trhla sebou. Ze sklenice plné jedovatě rudé tekutiny na ni shlížela jakási tvář, tvar skla ji znetvořil do nestvůrné podoby. Vyčuhující chodidlo s botkou na zavalité nožce bez kloubu ale panenku prozradilo. Cassia odstrčila nádobu s rudou tekutinou stranou a sundala pannu z police.

Očarované panenky, které díky magii dokázaly vést jednoduchý rozhovor, jehož cílem bylo většinou namotivovat malé Mágy k procvičování jejich magických schopností, byly hračkařským šlágre. Tahle panenka se ale zdála stará. Veliká purpurová sukně jejích šatiček byla už nejméně dvě desetiletí z módy stejně jako její účes s černými lokny, které jí lemovaly obličej. Po jedné straně porcelánového obličejíku se jí od čela až k čelisti rozbíhala prasklina. Měla živé zelené oči podobné Cassiiným, které se hodily k jejím černým vlasům. Byla to vlastně přesně taková panenka, jakou by jí její příbuzní darovali proto, že se jí podobá. Cassia by si přesně s takovou bývala mohla hrát, kdyby se narodila o dvacet let dřív.

Sama očarovanou panenku nikdy neměla. Kdyby vyrůstala v Srdci, možná by někoho napadlo jí jednu takovou pořídit, děti Měňavců si ale hrály s dřevěnými zvířátky, která jim pomáhala učit se nové formy. Cassiina nejmilovanější dětská hračka byl dřevěný lvíček.

„Jápkak ses sem dostala?“ zamumlala si sama pro sebe, zatímco panence uhlašovala sukně.

„Myslím, že mě ukradli,“ oznámila jí panenka vesele.

„Ukradli?“

Žádná odpověď. Cassia předpokládala, že kouzlo vyčerpalo svoji konverzační kapacitu – pochybovala o tom, že by se v něm uchovávaly jakékoli zásadní vzpomínky –, jenže pak se ozvalo: „Měla jsem malou holčičku, ale když se nedívala, ukradli mě.“